

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 6/2018-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť štátneho podniku LESY Slovenskej republiky, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Irenou Sopkovou, advokátska kancelária, Hlavná 25, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 11/2015 z 24. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť štátneho podniku LESY Slovenskej republiky o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2017 doručená sťažnosť štátneho podniku LESY Slovenskej republiky (ďalej aj „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s namietaným porušením čl. 149 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 11/2015 z 24. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 T 1/2008 z 2. februára 2015 obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] uznal vinnými zo spolupáchateľstva trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a § 176 ods. 1 Trestného zákona.

2.1 O odvolaní obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED], prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) a poškodenej strany LESY Slovenskej republiky (t. j. sťažovateľa) rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 T 1/2008 z 2. februára 2015 v celom rozsahu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie a odvolanie prokurátora do výroku o vine obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] ako oneskorene podané zamietol. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k odvolaniu podanému sťažovateľom uviedol:

„Poškodená strana Štátne lesy SR v odvolaní napáda výroky o vine a treste, čo Trestný poriadok neumožňuje. Poškodený má zo zákona právo napadnúť výrok o náhrade škody, resp. môže sa domáhať, aby taký výrok bol urobený. Môže tak urobiť iba za situácie ak si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody. Prvostupňový súd vyhlásil rozsudok vrátane výroku o odkázaní poškodených s ich nárokmi na náhradu škody na konanie o občiansko-právnych veciach (§ 229 ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb.), čo v odpise rozsudku chýba. V rozpore s týmto výrokom v odôvodnení rozsudku sa konštatuje, že o uplatnených nárokoch poškodených strán na náhradu škody vo veci nerozhodoval. V prípade poškodenej strany Štátne lesy SR, a.s. Banská Bystrica v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice - okolie, sp. zn. 14C/565/98, rozsudkom z 20. marca 2012 v spojitosti s rozsudkom z 26. novembra 2013 Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/352/2012, bolo rozhodnuté, že výlučným vlastníkom nehnuteľností, o ktorých sa konalo, sú Lesy SR, š.p. Banská Bystrica (§ 43 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb.). Slovenský vodohospodársky podnik š.p. Košice ešte pred začatím konania na súde oznámil, že netrvá na uplatnenom nároku na náhradu škody a tento si už ďalej neuplatňuje. Pokiaľ ide o poškodenú stranu, obec Byšta,

resp. spoločnosť vlastníkov z Urbariátu obce Byšta, títo (zistené z výpovede svedka ■■■■■ ■■■■■ na pojednávaní 7. septembra 2010) si nestihli riadne a včas uplatniť nárok na náhradu škody, preto o ňom súd ani nemohol rozhodnúť.

Výrok o odkázaní poškodených s ich nárokmi na náhradu škody na konanie o občiansko-právnych veciach je zmätočný výrok, čo bolo napravené zrušením celého rozsudku, pričom krajský súd pri opätovnom prejednaní a rozhodnutí bude musieť na tieto pochybenia reagovať.

Odvolačná námietka Štátnych lesov SR týkajúca sa toho, že prvostupňový súd porušoval jej práva, lebo nemala možnosť vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom neobstojí. Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní vyplýva, že právnej zástupkyňi poškodenej strany bolo umožnené klásť vypočúvaným osobám otázky a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom. Právna zástupkyňa toto právo aj využila a v spise sú založené jej písomné vyjadrenia idúce nad rámec oprávnení poškodeného. Vyjadrovala sa totiž nielen k spôsobu vzniku škody a jej výšky, ale aj ku dôkazom týkajúcich sa viny a trestu.“

Následne sa najvyšší súd venoval krajským súdom vykonanému rozsiahlemu dokazovaniu vrátane znaleckých posudkov z odboru písmoznalectva, ich doplnkov, odborných vyjadrení Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava a výsluchov ich spracovateľov. K tomu najvyšší súd uviedol:

„Krajský súd nevykonal dôkaz preukazujúci spolupáchateľstvo obžalovaných, ktorí to popierali. Produkované dôkazy s pochybnosťami iba nepriamo naznačujú, že určitá súčinnosť pri posudzovanej činnosti mohla byť medzi obžalovanými ■■■■■ a ■■■■■. Vedomá a vopred dohodnutá aj účasť obžalovaného notára na konaní ďalších dvoch obžalovaných v tejto veci nie je dôkazmi preukázaná.

Trestný poriadok nedovoľuje súdu absenciu dôkazov preklenúť iba jeho špekulatívnou úvahou, ako to urobil vo vzťahu k obžalovaným ■■■■■ a ■■■■■.

Z obsahu produkováných dôkazov bez najmenších pochybnosti jednoznačne vyplýva, že obžalovaný notár pri zhotovovaní NZ postupoval v súlade s Notárskym poriadkom.

Obdobné a aj rovnaké prípady v minulosti vyšetrovatel', prokurátor a tiež súdy neposudzovali vždy rovnako. Obhajoba predložila rozhodnutia, ktoré takúto činnosť notára, ale aj účastníka, ktorý pred notárom do NZ urobil vyhlásenia, o ktorých sa neskôr

preukázalo, že nie sú pravdivé a napriek tomu tieto osoby, vrátane notára neboli trestne stíhané, resp. ak boli, došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu. ...

V danej veci z vykonaných dôkazov vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní vyvíjali úsilie usvedčiť obžalovaných zo žalovanej trestnej činnosti aj za cenu porušenia zákonov pri získavaní dôkazov. Právna zástupkyňa poškodených Štátnych lesov SR mala ovplyvňovať svedka v jeho domovskej krajine, a to aj za súčinnosti so štátnym orgánom Maďarskej republiky a tiež počas hlavného pojednávania, čo prokurátor najneskôr v konaní pred súdom nenapadol, hoci jeho úlohou je dbať nad dodržiavaním zákonov a každé ich porušenie postihovať a tiež súd, ktorý uzavrel, že k ovplyvňovaniu svedka [REDAKOVANÉ] nedošlo...

Odvolania [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], v ktorých namietali nepoužitie princípu ultima ratio sú opodstatnené a odvolacie námietky prokurátorky nedôvodné.

Nespochybniteľným faktom je aj to, že žalované skutky mali byť spáchané v roku 1998. Obžaloba bola prokurátorom podaná 31. mája 2004, po 6 rokoch. Krajské sudy v Košiciach a Banskej Bystrici, Špecializovaný trestný súd v Pezinku a najvyšší súd posudzovali zákonnú príslušnosť súdu od podania obžaloby až do 5. februára 2009, takmer 5 rokov. Krajský súd v Banskej Bystrici (aj s participáciou najvyššieho súdu zrušujúcim uznesením) túto vec pojednával až do 2. februára 2015, 6 rokov. Odvolací súd študoval vec od 25. augusta 2015 do 24. novembra 2016, kedy rozhodol na podklade odvolania obžalovaných, prokurátorky a poškodeného a rozhodnutie vyhotovil v zákonnej lehote 30 pracovných dní, čo trvalo 17 mesiacov. Kauza od doby, kedy mali byť skutky spáchané až doteraz sa prerokúva už viac ako 18 rokov.

Nie je vylúčené, že v danej veci budú podané riadne a mimoriadne opravné prostriedky, prípadne ústavná sťažnosť. Uloženie akéhokoľvek trestu, samozrejme za situácie, že obžalovaným by bola zákonným spôsobom preukázaná vina, by bolo nespravodlivé a neústavné. Ani podmienený trest odňatia slobody, bez ohľadu na jeho výmeru po 18 rokoch, o generálnej prevencii ani nehovoriac, nemôže mať výchovný účinok. Odvolanie prokurátorky do výrokov o treste, pri pochybeniach orgánov činných v trestnom konaní, prokurátora nevynímajúc, je nelogické a odporujúce zásadám spravodlivého procesu a ukladania sankcii.

Uvedeným postupom krajský súd nerešpektoval účel trestného poriadku a ani základné zásady procesného postupu súdu upravených najmä v ustanoveniach §§ 2 ods. 12, 125, 129 ods. 1 Tr. por. V dôsledku nesprávneho právneho názoru vysloveného senátom 2T najvyššieho súdu v zrušujúcom uznesení zo 4. marca 2014, krajský súd už neskúmal možnosti aplikácie princípu ultima ratio a ani ustanovenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, hoci to jednoznačne vyplývalo z uznesenia ústavného súdu SR z 12. novembra 2014.

Nakoľko vyjadrené pochybenia sa týkali všetkých obžalovaných, vrátane [REDAKOVANÉ], ktorý bol spod obžaloby oslobodený (proti tomuto výroku podala prokurátorka odvolanie v jeho neprospech), odvolací súd podľa §§ 258 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por. zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podľa § 253 ods. 1 Tr. por., zák. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 odvolanie prokurátora do výroku o vine obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako oneskorene podané zamietol.

Prioritnou úlohou prvostupňového súdu bude nezákonne získané dôkazy vylúčiť, lebo tieto sa v trestnom spise nesmú ani nachádzať. Zákonne získané dôkazy bude prvostupňový súd povinný individuálne a vo vzájomných súvislostiach a v súhrne vyhodnotiť, a to aj s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu uvedené vyššie. Z toho vyvodit' ničím nespochybniteľné závery, resp. ak z toho vplynú alternatívne závery pri existencii pochybností, ktoré nebude možné už žiadnym dokazovaním objasniť, prihliadať na zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaných, ako sa toho domáhali v odvolaniach. Ak tieto konečné závery nebudú v súlade so žalovanými skutkami, krajský súd je povinný skutkové vety upraviť tak, aby boli v súlade so zisteným skutkovým stavom, dbajúc pritom na zachovanie totožnosti skutkov. V prípade, že by takto zistené skutkové vety nenapĺňali znaky žalovaných trestných činov ani skutkové podstaty iných trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, treba obžalovaných oslobodiť spod obžaloby podľa § 226 písm. a/ až c/ Tr. por. Ak by skutkové vety napĺňali skutkové podstaty žalovaných trestných činov, alebo iných trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona č. 140/1961 Zb., resp. Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2006, ale iba v prípade, že by to bolo pre obžalovaných priaznivejšie v zmysle § 16 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a neprichádzala by do úvahy aplikácia zásady ultima ratio, treba u obžalovaných vysloviť vinu. Pri ukladaní

sankcie musí krajský súd vychádzať z celkovej dĺžky trestného konania, ktorá je zapríčinená najmä konaním orgánov činných v prípravnom konaní, prokurátorom a súdmi, v úplne zanedbateľnej časti a aj to nejednoznačne obžalovaným [REDAKOVANÉ], ktorý bol preukázateľne liečený, hospitalizovaný a aj operovaný, a potom postupovať v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

3. Sťažovateľ namieta, že v napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa odráža svojvoľnosť, arbitrárnosť a dokonca odôvodnenie napadnutého uznesenia nemá základ vo vykonanom dokazovaní a nevedno, z akých úvah a dôkazov najvyšší súd vychádzal pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia, keďže takéto dôkazy, na ktoré súdy poukazujú, sa v spise nenachádzajú, odporujú im, nedávajú logickú súvislosť a sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. V konečnom dôsledku predmetné nezákonné a neústavné napadnuté uznesenie podľa sťažovateľa vydal nezákonný senát najvyššieho súdu.

3.1 Podľa sťažovateľa v posudzovaní veci má význam skúmanie, či bola najvyšším súdom rešpektovaná zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce na rok 2015 a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Nahliadnutím do trestného spisu sťažovateľ zistil, že podľa predkladacej správy krajského súdu (č. l. 9347), táto predkladacia správa je opatrená pečiatkou najvyššieho súdu, podateľňa, evidenčné číslo 4, dňa 12. augusta 2015 o 9.00 h, číslo záznam 1 To 11/2015 (predkladacia správa sa týkala odvolania obžalovaného [REDAKOVANÉ], obžalovaného [REDAKOVANÉ], prokurátora proti všetkým obžalovaným, poškodenej strany LESY Slovenskej republiky proti obžalovaným [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 T 1/2008 z 2. februára 2015). Následne je pripojené potvrdenie najvyššieho súdu, ktoré je založené na č. l. 9359, z ktorého je zrejmé, že 12. augusta 2015 o 10:03:56 h bol prijatý návrh na začatie konania v trestnej veci [REDAKOVANÉ] a spol. stíhaný za trestný čin podľa § 250 ods. 1, 4 a 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 s tým, že vec bola pridelená na rozhodnutie sudcovi pod sp. zn. 1To. Dňa 24. novembra 2015 predseda trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (podanie pod č. l. 9377) rozhodol spor o príslušnosť tak, že vo veci bude konať senát 1T konajúci v zmysle prechodného ustanovenia k úpravám rozvrhu práce účinným od 1. septembra 2015

pod sp. zn. 1 To 11/2015. Z dôvodov tohto rozhodnutia predsedu trestnoprávneho kolégia vyplýva, že senát 2T nerozhodoval o odvolaní v aktuálne napadnutej veci, teda nie v registri To (čl. II ods. 5 Rp NS SR/2015), ale o sťažnosti v registri Tost. Predseda trestnoprávneho kolégia vytkol senátu sp. zn. 1 To 11/2015, že lustrácia sa vykonáva ihneď a príslušný postup vedúci k prideleniu veci do iného senátu je potrebné realizovať bezodkladne, nie po kalendárnom štvrtroku. Sťažovateľ zastáva názor, že takýmto postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu obsahu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 1 listiny.

3.2 Za podstatné porušenie práva na zákonného sudcu považuje sťažovateľ postup senátu JUDr. Štefana Harabina, ktorý porušil registratúrny poriadok a plán najvyššieho súdu, podľa ktorého v súlade s § 152 ods. 9 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) ak bola vec zapísaná podľa neho nesprávne určeného súdneho registra, mal ako predseda senátu v lehote do 30 dní predložiť vec na rozhodnutie predsedovi trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Nekonal tak a až po uplynutí vyše 90 dní predložil predsedovi trestnoprávneho kolégia návrh na pridelenie veci do iného senátu. Je zrejmé, že predseda trestnoprávneho kolégia JUDr. Libor Duľa v súlade s ustanovením § 152 ods. 9 vyhlášky už nemohol rozhodnúť o zmene konania a rozhodovania zákonného senátu, pretože podľa tohto ustanovenia *„Ak nedôjde v lehote 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra, do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia“*. Vychádzajúc z už citovaného rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2015 nemôže podľa sťažovateľa obstať ani tvrdenie predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 24. novembra 2015, že sekundárny zápis vecí do senátu 2T je nesprávny, pretože v senáte 2T sa skôr nerozhodovalo o odvolaní v aktuálne napadnutej veci, teda nie v registri To, ale o sťažnosti, teda v registri Tost.

3.3 Sťažovateľ tvrdí, že zákonným senátom zloženým zo zákonných sudcov bol senát 2T v zložení JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Ing. Anton Jakubík a JUDr. Libor Duľa, pretože

tento senát už vo veci konal a rozhodol svojím rozhodnutím sp. zn. 2 Tost 5/2014 a zákonnosť tohto senátu vyplýva z rozvrhu práce.

3.4 K arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľ dôvodí, že napadnuté uznesenie nevychádza z dôkazov vykonaných na súde, jednotlivé dôkazy cituje nesprávne, neúplne, nepravdivo, čím tento senát dospel k úplne nesprávnym, nezákonným a arbitrárnym záverom, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ani v ustanoveniach Trestného poriadku. Podľa mienky sťažovateľa si najvyšší súd jednotlivé závery prispôbil podľa tvrdení odvolateľov – obžalovaných a ostatným dôkazom sa nevenoval, prípadne podľa názoru sťažovateľa takéto dôkazy, ako ich tento senát cituje, sa ani v spise nenachádzajú.

3.5 Podľa presvedčenia sťažovateľa je nezlučiteľné s princípom spravodlivosti a ústavnosti, aby najvyšší súd takýmto spôsobom zasiahol do rozhodovacej právomoci sudcu prvostupňového súdu. Najvyšší súd prikazuje prvostupňovému súdu, aby nezákonne získané dôkazy vylúčil, lebo tieto sa v trestnom spise nesmú ani nachádzať. Podľa sťažovateľa však v konaní pred súdom neboli vykonávané žiadne dôkazy, ktoré boli získané nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia, a preto nevedno, ak by mal byť prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktoré dôkazy má teda vylúčiť – navyše ak takýto pojem Trestný poriadok ani nepozná.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Slovenskej republiky, v zastúpení Lesy Slovenskej republiky, š. p. nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 11/2015 zo dňa 24.11.2016 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa Slovenskej republiky, v zastúpení Lesy Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 149 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 To 11/2015 zo dňa 24.11.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. I To 11/2015 zo dňa 24.11.2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia navrhovateľa ...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto

možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. Sťažovateľ sa usiluje o kasáciu kasácie.

7.1 Ústavný súd v obdobnej veci už vyslovil uznesením sp. zn. I. ÚS 246/2012 zo 6. júna 2012 názor na odmietnutie sťažnosti proti kasačnému rozhodnutiu dovolacieho súdu, podľa ktorého sťažnosť bola podaná predčasne, keďže „sťažovateľka bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom uplatniť ochranu označeného práva aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na okresnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať v súlade s názorom dovolacieho súdu.“ Podobne ústavný súd odôvodnil odmietnutie sťažností aj v ďalších svojich rozhodnutiach v obdobných veciach (pozri III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014).

7.2 Uvedený právny názor však neplatí absolútne. Ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016 bod 3) a robí tak aj najvyšší súd (pozri 2 Cdo 1/2013; porov. tiež Súkromné právo č. 10-11/2015). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, ak dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam, a tak znehodnocujú ďalšie konanie alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia.

7.3 Predmetná vec sťažovateľa, u ktorej by prichádzal do úvahy jeden z uvedených dôvodov kasácie podľa ústavného súdu, takouto nie je.

7.4 Ústavný súd si uvedomuje, že od výsledku trestného konania vedeného proti konkrétnemu obvinenému závisí prípadný úspech sťažovateľa, napr. s občianskoprávnou žalobou o náhradu škody proti konkrétnemu škodcovi, avšak vzhľadom na fakt, že trestné konanie sa v zmysle napadnutého uznesenia vracia na prvostupňový súd, sťažovateľ bude môcť naďalej (a opätovne) hájiť svoje majetkové a iné práva subjektu poškodeného spáchaným trestným činom v prebiehajúcom trestnom konaní. Inak povedané, o sťažovateľových hmotných právach sa zatiaľ právoplatne nerozhodlo, naopak, sťažovateľova hmotnoprávna pozícia sa napadnutým uznesením čo sa týka úspechu/neúspechu s nárokom na náhradu škody nemení (nezhoršila) a stále má možnosť sa ako poškodený subjekt domáhať ochrany svojich práv v prebiehajúcom trestnom konaní (obdobné závery porov. v II. ÚS 868/2016).

7.5 Navyše napadnutým uznesením bolo v časti vyhovené odvolaniu sťažovateľa, keďže najvyšší súd konštatoval, že krajský súd sa vo výroku rozsudku nevysporiadal s nárokom sťažovateľa ako poškodeného subjektu na náhradu škody.

7.6 Ústavný súd dopĺňa, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nijako neprezumoval vinu alebo nevinu obžalovaných. Záťaže, ktoré viedli najvyšší súd k prijatiu napadnutého uznesenia, sa týkali najmä procesu dokazovania a pripustenia toho-ktorého dôkazu pred prvostupňovým súdom. Prvostupňovému súdu teda nič nebráni opätovne posúdiť vec prizmou vykonaného dokazovania a rozhodnúť o vine alebo nevine obžalovaných. Najvyšší súd prvostupňovému súdu objasnil, že *„Prioritnou úlohou prvostupňového súdu bude nezákonne získané dôkazy vylúčiť, lebo tieto sa v trestnom spise nesmú ani nachádzať. Zákonne získané dôkazy bude prvostupňový súd povinný individuálne a vo vzájomných súvislostiach a v súhrne vyhodnotiť, a to aj s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu uvedené vyššie. Z toho vyvodit' ničím nespochybniteľné závery, resp. ak z toho vyplynú alternatívne závery pri existencii pochybností, ktoré nebude možné už žiadnym dokazovaním objasniť, prihliadať na zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaných, ako sa toho domáhali v odvolaniach. Ak tieto konečné závery nebudú*

v súlade so žalovanými skutkami, krajský súd je povinný skutkové vety upraviť tak, aby boli v súlade so zisteným skutkovým stavom, dbajúc pritom na zachovanie totožnosti skutkov.“, čo nebráni, ako už ústavný súd konštatoval, prvostupňovému súdu opätovne rozhodnúť na základe dokázaného skutkového a právneho stavu o vine alebo nevine obžalovaných. S týmto konštatovaním súvisí ústavným súdom uvedená pozícia sťažovateľa týkajúca sa uplatneného nároku na náhradu škody ako subjektu poškodeného spáchaným trestným činom, ktorá sa čo sa týka vyhliadky úspechu/neúspechu s nárokom na náhradu škody nezmenila (nezhoršila), keďže vec bude opätovne prerokovaná a rozhodnutá prvostupňovým súdom.

8. Čo sa týka sťažovateľovej námietky nezákonného senátu, ktorý rozhodol napadnutým uznesením, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 24. novembra 2015, z ktorého vyplýva:

«Podľa čl. II. ods. 9 RP NS SR/2015 som rozhodol, že vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol. vybaví (bude v nej konať a rozhodne) senát 1T (konajúci v zmysle prechodného ustanovenia k úpravám rozvrhu práce účinným od 1. septembra 2015) pod sp. zn. 1 To 11/2015.

Spor o príslušnosť som rozhodol na základe podania predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej, ktorý smeroval k zápisu nesprávne pridelenej veci do senátu 2T, preto bol takýto postup aj zrealizovaný. Následne predseda senátu 2T JUDr. Peter Krajčovič predložil vec predsedovi kolégia v zmysle čl. II ods. 9 RP NS SR/2015.

Sekundárny zápis veci do senátu 2T je nesprávny a tomu zodpovedajúci postup predsedníčky senátu 1T je nedôvodný. K argumentom uvedeným v jej podaní:

V senáte 2T sa skôr nerozhodovalo o odvolaní v aktuálne napadnutej veci, teda nie v registri To (Čl. II ods. 5 RP NSSR/2015), ale o sťažnosti, teda v registri Tost (pre krátke vysvetlenie, v tom istom senáte sa neprejednávajú opätovne predložené veci, v ktorých sa predtým „vecne“ nerozhodovalo o vine rozsudkom, čo vylučuje z režimu automatického opätovného pridelenia aj zastavené veci, napr. z takého dôvodu, ako v dotknutom prípade).

Bez ohľadu na uvedené, podotýkam, že lustrácia sa vykonáva ihneď a príslušný postup (v jeho správnej podobe) vedúci k prideleniu veci do iného senátu, je potrebné

realizovať bezodkladne, nie po kalendárnom štvrtroku (to sa netýka prejednaní vecí, ale jej „predelenia“).

Vec teda vraciam teda na ďalšie konanie, pričom sa bude viesť pod pôvodnou spisovou značkou, (1 To 11/2015) bez vykázania jej vybavenia „inak“.»

8.1 Podkladom pre rozhodnutie predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu bolo oznámenie predsedníčky senátu 1To JUDr. Gabriely Šimonovej z 19. novembra 2015, ktorá nesúhlasila s tým, že trestná vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol. napadla do senátu 1To, v ktorom bola vedená pod sp. zn. 1 To 11/2015. Podľa v tom čase predsedníčky senátu 1To JUDr. Gabriely Šimonovej príslušným senátom na prerokovanie a rozhodnutie veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol. vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1 To 11/2015 je senát 2To.

8.2 Podľa ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia predsedu trestnoprávneho kolégia sa opiera o rozvrh práce najvyššieho súdu, je ústavne udržateľné, a preto mu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska (hľadiska garancií práva na zákonného sudcu) vyčítať, že trestnú vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol. (resp. odvolanie v tejto veci) prerokoval a rozhodol o nej senát 1 To (v zložení z predsedu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského) na základe rozhodnutia predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu.

8.3 Zároveň neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že senát 1To si svojím postupom takpovediac pripravil podmienky na to, aby vo veci mohol ako nezákonný senát rozhodovať. V tom čase predsedníčka senátu 1 To JUDr. Gabriela Šimonová po tom, čo vec napadla do jej senátu, oznámila predsedovi trestnoprávneho kolégia, že podľa jej názoru by vec mala byť prerokovaná v senáte 2T. Dokonca najvyšší súd v napadnutom uznesení sám (treba povedať, že veľmi svojským tónom) uviedol poznámku: „*Trestný spis Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 1/2008 spolu s odvolaniami procesných strán bol predložený najvyššiemu súdu 12. augusta 2015. Elektronicky bol pridelený do senátu 1To, pod sp. zn. 1 To 11/2015. Vec bola 19. novembra 2015 JUDr. Šimonovou predložená predsedovi trestnoprávneho kolégia JUDr. Tiborovi Duřovi s tým, že má konať senát 2 To, lebo už raz v tejto veci rozhodoval. O sťažnosti prokurátora proti meritórnemu*

zastavujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2013, sp. zn. 2 T 1/2008 rozhodol totiž senát najvyššieho súdu (v zložení predseda senátu JUDr. Peter Krajčovič a sudcovia JUDr. Ing. Anton Jakubík a JUDr. Tibor Duľa) uznesením zo 4. marca 2014, sp. zn. 2 Tost 5/2014, ktorým zrušil napadnuté uznesenie a prikázal súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Predseda kolégia v rozpore s logikou a dovedty zaužívanou praxou 24. novembra 2015 rozhodol, že zákonný je senát 1 To, lebo predchádzajúce aj keď meritórne rozhodnutie, bolo zrušené na základe sťažnosti, nie odvolania a nešlo o rozsudok, ale o uznesenie. Najvyšší súd ako súd odvolací, viazaný rozhodnutím predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu o zákonnosti senátu, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku ...“ Inak povedané, sám senát 1To zastával názor, že trestnú vec obžalovaného ██████████ a spol. (resp. odvolanie v tejto veci) mal prerokovať iný senát, konkrétne senát 2T. Teda právny názor senátu 1To sa zhoduje s právnym názorom sťažovateľa, ktorý však nezodpovedá rozhodnutiu sporu o príslušnosť predsedom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré ústavný súd vyhodnotil ako ústavne aprobovateľné.

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bude mať/má možnosť opätovne uplatniť/hájiť ochranu svojich práv v konaní pred prvostupňovým súdom, a aj preto jeho námietky pre porušenie ním označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu možno hodnotiť ako zjavne neopodstatnené. Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú a zároveň sťažnosť možno posúdiť aj ako neprípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2018